

פקידים ועובדי שירותים!

הרשימה הקומוניסטית שסימנה 1

תיאבק למען:

- * העלאת השכר
- * שיפור התנאים הסוציאליים
- * שעות קייץ
- * נגד פיטורים
- * לשינוי המדיניות הישראלית
- * למען מדיניות של שלום עם שכנינו
- * לאחוות עמים יהודית-ערבית
- * לקידמה חברתית
- * ועתיד מאושר לעם ישראל

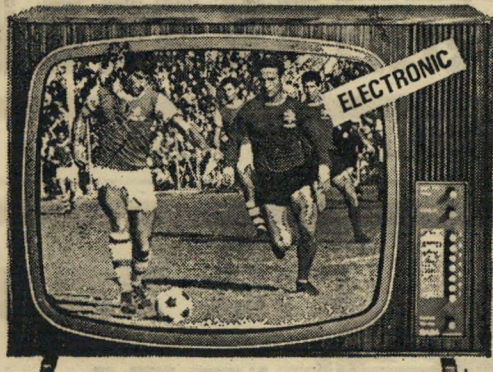
פקיד, עובד שירותים!

בבחירות לוועידה ה-9 של הסתדרות הפקידים תן קולך לרשימה הקומוניסטית החדשה

הצבע

SABA 1968

הגיע מודל אחרון של טלוויזיה „סאבא“, אלקטרוניק מסך 59 ס"מ ר-65 ס"מ עם שיכלולים רבים ובטיב מעולה המאפיינים מכשירי הטלוויזיה מתוצרת „סאבא“.

• תנאי תשלום נוחים • אחריות על כל מכשיר

להשיג: **אוניברסלי**

תל-אביב, רחוב אלנבי 75, טלפון 624741
חיפה, רחוב הרצל 8, טלפון 67516

המנוי —
קיבלת
חשבונך,
נא פרע
אותו בחקדם.

הופיע רב המכר
בוני וקלייד

רות'הטבע, החברה להגנת-הטבע, רשות הננים הלאומיים ועוד. אבל איזור אחד הוא הפקר, לגמרי, ונימצא בדרכו לחיסול פיס: זהו איזור נחל-חדרה. „כי נחל-חדרה יתום“, אומרים אנשי הרשות לשמורות-הטבע.

איום בפגירת-מיפעל. מה הביא לכך שלנחל זה „אין אבא“, כדברי אנשי הרשות? גורמים רבים, שהעיקר בהם — מיפעל-הנייד חדרה.

המיפעלים מורמים את מיהושפכין הר תעשייתיים שלהם למימיו של הנחל הקט והקסום. אומנם התחייבה הנהלת מיפעל-חדרה, בזמנו, בפני עיריית-המקום, להקים מכון טיהור-מי-שופכין, דרכו תעבור הר פסולת. אך הסכם זה לא קיים מעולם, וכאשר ראש-העיר הצעיר והנימרך, דב ברולי (38), דרש מן המיפעל למלא את התחייבותו — הוא נענה באיום ש-מיפעל-חדרה ייסגר, ישביתו את 800 בני-חדרה העובדים בו וירחיקו רחצה מן העיר.

על כן לא המשיך ראש-העיר בלחק. אלא שלא רק מיפעל-חדרה אשמים. גם מישיק-הסביבה נושאים בחלק נכבד מן האחריות לסתימת מיהנחל הנהדר, העטור עצים, שבסביבתו אפשר למצוא כיום מאות ציפורים מורעלות. קיבוץ גן-שמואל, למשל, הקים סכר והו-

הסיבות לכך היו שתיים: מאיר סבל בעיניו, ולכן הוזקה לו עבודת-הלילה, וכל ניסיונותיו לעבור לעבר דתיים עלו בתוהו. גרוע מזה: אשתו הצעירה, צביה, סבלה ממחלת-עצבים, ובלילות, כשנשארה לבדה, היתה לוקה בהתקפים שהפחידו את ילדיה עד מותה.

אבל למאיר לא היתה ברירה. היה עליו לבחור בין עבודה לאי-מתאימה לבין רעב. הוא בחר בעבודה. אך מדי פעם — לעיתים קרובות מדי — הוא נעדר ממשרתו. אור-מגם אל כל היעדרות כזו גילוה אישור רפואי — אך אפילו האישרים לא עשו את מאיר פופלארי יותר בעיני מנהלי קרגל.

„מותר לי לעשות כרצוני!“ ההו-דמנות הליפטר ממאיר הגיעה בחודש שעבר: שלושה ימים נעדר מאיר מן המיפעל, באי-שור הרופא. בבוקר היום הרביעי גילה אותו אחד המנהלים כשהוא מוכר בשמים בשוק של לוד.

טען מאיר בביורר שנתקיים נגדו: „ביום הרביעי כבר לא הייתי חולה. התכונתי ללכת בערב לעבודה. בבקרים מותר לי לעשות מה שאני רוצה.“

השיב לו צבי ברלוביץ, המנהל האדמיני-סטראטיבי של קרגל: „אם אתה חולה — שכב בבית. אם אתה בריא — בוא לעבודה, ואל תסתובב בשוק.“ לרברים אלה נתלחה

מוכתרת ארקיסי

ציפורים מתים בין העצים

רים חלק ניכר ממיהגשמים שזרמו מן הקרקעות הסמוכות, חיקו את זרימת-הנחל. גם מיפעל גלים מזרים שופכין לנחל, ואם כי התחייב לחמצן את הפסולת — לא עשה כן מעולם.

ואילו קיבוצים רבים מקינים מדמם הלבן של מיהנחל לצרכיהם התעשייתיים והחק-לאיים.

מעייין קמצן. התוצאה: לא רק הנחל גוסס. גוססים גם חיי הנקודות שבסביבה. שתיים מאלו סובלות במיוחד: הנקודה היהודית חפציבה, שתושביה מיואשים נוכח הריסת פינת-החמד שלהם; והנקודה הערבית אל-מפג'יר, כפר קטן שהוא היחיד בארץ בו שולטת מוכתרת במקום מוכתר.

„אפילו מעין-הרובש“ הפך לקמצן מאו החלו לערוך פיצוצים כדי להקים את הגשר החדש! מספרת סבתא חדיגייה אל-קייסי, לה 66 נכדים במקומות שונים בארץ — וכפר שלם האוהב אותה כמו אם.

„ואילו את מיהנחל הרעילו לגמרי“, היא אומרת בעצב. „מספיק היה לו חפרו תעלה קטנה — מטר רוחב ושני מטר עומק, בתחתית האפיק של נחל-חדרה — כדי להחיש את זרימת-המים. אז היתה נסחפת כל הפסולת. אבל לזה אין לאף אחד כסף.“

הכסף חזק מהיופי. בינתיים נאלצים להשקיע אלפי לירות לחיטוי נגד קדחת ול-חיטוי סאניטארי אחר — כי הנחל הגוסס הוא סכנה לכריאות-הציבור.

גם אלה שרכשו חלקות-ארמה בסביבה — סבלו נזק ניכר. אבל אנשים אלה, והיישובים הקטנים בסביבת פינת-החמד, הם חלשים וחסרי-השפעה. ואילו המיפעלים והקיבוצים הטורפים את הנוף, כדי להשתמש בנחל למטרותיהם התעשייתיות — חזקים ורברי ממון.

עליכן קימת סכנה רצינית מאוד שעוד אחת מן הנקודות היפות ביותר של נוף ארץ-ישראל תלך לעולמה, על צמתית-הוהחי שבה, כטרם יחלפו שנים רבות.

* שמו הערבי של המעיין הוא אל-עסל.

כמובן מיכתב-פיטורין. בלי זכות לפיצויים. „היו כבר העיתונאים?“ לאחר ש-נוכח כי ועד-העובדים אינו מתכוון לעזור לו — פתח מאיר במלחמה פרטית: הוא לקח את ארבעת ילדיו — בגילים 11, תשע, שמונה ושש — ופתח בשביתת-רעב בשערי המיפעל. שביתה זו הביאה אליו, לאחר יומיים, את סגן ראש-המועצה המקומית של לוד, שמחה אלקיים, שאלתו הראשונה של האיש החשוב היתה: „האם כבר היו אצלך עיתונאים?“

כששמע אלקיים שעדיין לא — נרגע. „למה לך לעשות צרות?“ אמר למאיר. „אתה לא רואה שלא רוצים אותך כאן כי קרגל? תפסיק את השביתה, ואנחנו נסדר לך פיצויים וחנות-מכולת. רק שלא תשב כאן.“ מאיר לא האמין כל-כך, אך אסף את ילדיו ומיטלטליו — וחזר הביתה. הוא ידע כי המסקיעים האמריקאים של קרגל עומדים לבקר בארץ, והבין את פשר החרדה שתקפה את האנשים החשובים, שמא יתקלו אותם בעליהן שהם גם בעלי-ליביה-יהודי-רחמן בי-שוכת-רעב עם ארבעה פגועים, בפתח הביץ-על.

אבל שלושה ימים לאחר-מכן התבררה לו אמיתות הסיתגם (רחוק מן העין — רחוק מן הלב.“ כן הוברר לו גם ערכה של הבטחת המכולת, בשבוע שעבר חזר מאיר ואסף את ילדיו כדי להחזירם אל מישכן הקבע הארצי — שבשערי קרגל. „הפעם“, הבטיח לכתב העונג הזה, „אני לא זו מכאן עד שאני מקבל מה שמגיע לי.“

חדרה

הנחל היתום

את נוף-הארץ הורסים בהתמדה: הורסים אותו סתם פרחחים, מיפעלים תעשייתיים, גידול הערים וחסרי-התחשבות של טיילים. משום-כך קמה שורה שלמה של גופים שחצלו להגנת ארץ-ישראל: רשות שמו-